

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Í amerikanska filminum »Teir triggir muskiterarnir« leika m.a. Lana Turner og Gene Kelly.

Fríggjadag kl. 20.30

Teir triggir muskiterarnir

Filmur eftir bókini hjá Dumas. Ungi d'Artagnan roynir upptøku millum muskiterarnar hjá Ludvíki XIII, har hann hittir víðagitnu vinnmenninar Athos, Porthos og Aramis. Hann hevur fingið býlið hjá kamargentuni hjá drottningini Constance, og tí vendir drottningin sær altíð til

hansara, um okkurt er á vási.

Eitt av vandamálum hennara er, at drottningin hevur fingið 12 nálir við gimsteinum frá kongi. Hesar nálir ætla hon at geva sínum góða vinmanni, hertoganum av Buckingham.

Kardinalurin Richelieu, sum er ógvuliga lúrin,

hevur fingið frænir av hesum, og leggur ætlanir um at avdúka drottningina fyri kongi á stórari veitslu. Drottningin biður tí d'Artagnan um at fara til Onglands eftir nálunum, og tað fer hann, saman við teimum trimum muskiterunum.

Fríggjadag kl. 22.30

Der Alte

Sjeynda rað — 11. grøv

Tað eydnast einum revsifanga at taka vápnini av fangavörðinum og flýggja. Komin á motorvegin leggur hann á tvey

ung fyrri at fáa toy og ein bil, soleiðis at hann kann sleppa sær burtur.

Köster, kriminalovasti (Siegfried Lowitz) hevur í

byrjanini einki við brotsmannin Richard Brack at gera, men hann kennir hann frá øðrum brotsverkum. M.a. frá einum bankaráni fyrri 6 árum síðani, har Brack var ákærður fyrri at ræna ein banka, skjóta ein bankamann og skatt ein.

Köster veit, at ránsmaðurin hevur í hyggju at fáa fatur á honum, sum hann gjørdi bankaránið saman við, fyrri at fáa sin part, 200.000 markar. Tað sum undrar hann er tó, at Brack skuldi bert sita nakrar fáar dagar aftrat í fongslinum. Hvi hevði hann knappliga tilkan skund nú?

Harðrendi revsifangin tekur her vápnini av fangavörðinum og flýggjar. V.m. Karl-Walter Diess saman við fangavörðinum Kurt Schmidtchen.

ÚTVARPSUMMÆLI

Elin S. Jacobsen skrivur

Jólini fullu soleiðis í ár, at nógvir frídagar vóru, og ivaleyst hava mong hugt og lurtað eftir sjónvarpi og útvarpi, tí báðar stovnar høvdu longt senditíðina við fjølbroyttum innihaldi.

Her skal verða trivið í okkurt av tí, sum útvarpið hevur sent hesar seinastu dagarnar.

Sverri Dahl greiddi okkum frá søguni hjá Kirkjubæarmúrnum og arbeiðinum við at varðveita hann. Tað er í mangar mátar ein dæpur søga. Tað var, sigur søgan, eitt tungt tak at reisa hann, og tað er eitt tungt tak at verja hann fyrri tíðarinnar tonn. Mistøk eru gjørd, ið hava gjørt meira skaða enn gagn, hóast meiningin var hin besta. Flestøll eru vit samd um, at vit hava skyldu at varðveita hetta fornminni okkara, men enn hevur eingin sannført okkum um, at tað ikki verður gjørt eitt mistak aftrat, um ferjulega skal

gerast í Kirkjubø sum ætlað.

Fyrilestrarir hjá Hans J. Debes um tey fátæku í søguni góvu okkum eina meira fullfíggaða mynd av einum tíðarskeiði í Føroyum, enn vit nakrantíð fingið í skúlanum. Tá fingið vit ta fatan, at tað vóru einstakir menn, sum stýrdu gongdini. Nøvn sum Magnus Heinason og Gabel stóðu isolerað av kámu hugmynd okkara av 17. öld — annar var góður, hin óndur, og hóast vit loftaðu myndini av føroyinginum, sum »doyði við tarablaði í munni«, høvdu vit onga hómung av samfelagnum tá. Við tí, sum nú er kannað og skrivað, ber vónandi til at gera Føroyasøgu livandi í skúlalíbókum og øðrum undirvísingartilfari.

Telefonprát við lurtararnar er ein góður siður, men eisini tað krevur fyrirreiking frá útvarpsfólkunum. Eitt dømi um væl-

eydnað telefonprát var í barnasendingini, tá ið Oddvá Nattestad bað nøkur børn lýsa, hvat ein góður vinur var. Her varð ikki talað »niður til« børnini, men spurt í álvara, og tey svaraðu aftur skilgott og hugsanarsom.

Nýggjársaftan varð sent allan dagin og langt út á náttina, eftir midnætt føroyskur tónleikur av tí lættara slagnum. Áhugin fyrri tónleiki er stórur hjá teimum ungu, tey eru mong tilsamans, sum yrkja og gera lög, syngja og spæla. Tey hava uppiborið góðar umstøður og væl-vild, m.a. tann stuðul útvarp og sjónvarp kunnu geva teimum við at geva teimum ans. Tað kann geva teimum áráði og eggja teimum til at seta krøv til sín sjálvs — og einum uppáttur stórri tali møguleika at lurta og meta um tað, sum kemur fram.

SJÓNVARPSUMMÆLI

Johan Samuelson skrivur

Vikan byrjaði mánadagin við síðsta partinum av týsku raðsendingini Heima. Henda sendingin hevur verið ein týðilig roynd hjá filmsrithøvundanum at lýsa eitt tíðarskeið í týsku søguni, sum annars øll onnur enn týskarr hava viðgjørt. Tað, sum eg haldi hevur gjørt sendingina áhugaverða hóast alt, nú vit sögdu farvæl við Mariu á gravarbakkanum og hennara elskaða Schabbach, er, at hon alla tíðina var viðkomandi, veruleikanær, og at hon á ein sjáldsaman hátt visti okkum brot úr týskari nútíðarsøgu, á landsbygd, sædda fyrri ein stóran part gjøgnum kvinnueygu, og tað gjørdi sendingina avgjørt ikki verri.

Nýggjársaftan sá vit tónleikasendingar fyrri tey ungu, sum Øssur Winther-eig og Zacharias Hammer høvdu lagt til rættis. Hesar sendingar siga ikki júst mæð so nógvar longur, men eitt ivist eg ikki í eftir at hava hoyrt og sæð hesar sendingarnar, at føroyskur popptónleikur er á sama støði, sum nógvar av tí ið kemur aðrastaðni frá, hóast vit her heima ikki enn eru so professionellir at

gera tilíkar ungdómsendingar, sum uttan iva krevja stórar fyrireikingar. Jógván Jespersen hevði lagt sendingina Arið heima til rættis, við serligum denti á tað skemtliga. Og her vóru ikki minst frálíku tekningarnar hjá Óla Petersen, sum settu sin serliga dóm á hesa sendingina. Hetta her at vera skemtligur, hóast evnini, sum viðgjørd vera, eru álvarsmál, skuldi verið ein natúrlig ting á skerminum. Arið burturi legði Finnboi til rættis, og hann gjørdi hetta so frægt, sum ein nú kann gera soverðið eftir einum hálvum tíma — her liggur kanska júst vandin við hesum fjølmíðli, at alt sum verður viðgjørt gevur fólk eina fatan av upplýsing og kunneika, sjálvt um hetta bert er eitt tunt skal uttan á tí rúgvismikla veruleikanum, sum liggur aftanfyrri. 90-ára føðingardagurin er vorðin ein fastur táttur á skerminum á nýggjárinum — tað er væl skiljandi fyrri ein og hvønn, tí slíka perlu, tá ið um skemt ræður, skal ein leita leingi eftir.

Annars visir tað seg fyrri mæð, sum at tað er vorðin móti í at senda afturlitandi

sjónvaprssendingar, og har ein sendiræðin í so máta slepti, tók onnur við, nevniliga enska sjónvapræðin »Upstairs — Downstairs« sum avloystu tað týsku Heima. »Vit og hin«, sum sendiræðin eitur á føroyskum, hevur verið send í danska sjónvaprinum seinast í 70-unum og var sera væl umtókt har tá, og eftir at hava sæð henda fyrsta partin kunnu vit bert gleða okkum til tær komandi sýningarnar, tað vil siga, um vit til ta tíð ikki eru vorðin troyst av øllum hesum afturlitandi raðsendingunum, sum vit hava sæð í seinastuni.

Eitt hjartasuff til endans, øll jólini og nýggjárið við hevur Hans J. Joensen prestur havt andaktirnar og sigast skal alt fyrri eitt, at hvat andaligum innihaldi viðvíkur vóru andaktirnar á einum óvanliga høgum støði bæði so og so, men framburðurin á skerminum kundi so avgjørt verið betri, t.d. sá eg ongantið eyguni á presti, og tað eigur ikki at vera so, tá ið um sjónvarp ræður.